

Taivaallisia leluja.

Näinhän sitä ennen vanhaan kutsuttiin uuttavuotta, aattoja ja pyhäpäivää, joita vanhan perinnäistavan mukaan kaikkialla maassa on pyritty juhlimaan samaan tyyliin kuin joulua. On yritetty ainakin, sen mukaan kuin kukkaro on kestänyt tai naapuruus-, sukulaisuus- ym. suhteet maaseudulle ovat myötä antaneet. Ja kellä ne ovat antaneet, hän on voinut ja voi vielä tälläkin hetkellä hyräillä tyytyväisenä itsekseen että "läskiä lotinaa ja peurampa pyllyä ihanaa on vattahan varistettu..."

Juuuu.

Tätä nyt ei pidä ottaa minään poliittisena vaskistitaantumukselliseen mielenilmauksena, niin huonoon huutoon kuin tämä kansanrunoilijamme onkin joutunut, vaan vatsan pohjasta tulevana hyvänmielen ilmenevyytensä. "Joulu joulu, tullut oon" — on, kunpa taas saisi laulujuulensa tyyntymään, mutta kun sitä on pitänyt veisata pentueen kanssa "Joulu joulua" ja "Joulupuuta" ja "Heerootes aajoi — hyvää joulua kaikille" Onpa taivaassa tarjona" eli niinkuin "Omnia sen laula" "Onpa taivaassa tarjona — lapsille leluja."

Leikkivä ihminen oli muistaaksen erään äsken ilmestyneen tieteellisen teoksen nimi, jota ei ole ottava leikin kannalta, vaan totisena totena. Mutta kun totuus ihmisestä ilmitulevaisuutta, alkuasukaskansojen tutkimuksella, he kun vielä paikoin edustavat ihmiskunnan lapsuutta, myös lasten ja nuorukaisien suusta, voimme nähdä jotain vertauskuvallista eli symbolistista, kuten finimmällä kielellä sanottaan. Me josin sanomme, että ne lapset, ne lapset, mutta jos menemme itseemme, niin eivätköhän meidänkin rukouksemme ja laulumme useassa tapauksessa sisällä juuri samanlaisia toiveita, ne "lelut" vain ovat hieman toisenlaisia. Sydämen kyllyydestä suu puhuu, joskus myös kultymättömyydestä, tyydyttämättömyydestä.

Uudenvuoden vaihde on suurten toiveitten aikaa. Tosiasiahan se on myös suurten pettymysten aikaa sillä silloinhan juuri voimme lopullisesti todeta, mitä kaikkea edellisenä, kuluneena, vuonna emme saaneet tai saavuttaneet, mutta meidän sieunrakenteemme on onneksi niin mukavan konstikas, että me emme vuoden vaihtuessa ja uuden, *kaikkien mahdollisuuksien* vuoden ollessa edessämme mennyttä aikaa paljon muistele. Unohtamisen ihana taito jota ilman ehkä emme uskaltaisi koko uuden vuoden kelkkaan istahtaa. Nyt siinä istumme, itse kukin, ja kulllemme kevättä kohti, vaikka talvi-myrsky ulvoo korvissa ja nokanpäättä paaluttaa kuin onnipussin odottajalla. Ja me toivomme markan arvon asettumista ennenkuin saamme ottaa käytäntöön algebraalliset suuret (pienuudet), miinusluvut, me toivomme, että palkkaa joskus tulisi yhtä paljon kuin asumisemme ja ruokamme maksaa eli hieman laajemmin ajatellen se katekismuksen jokapäiväinen leipämme (vertauskuvallisesti vain edes grahamleipänä) maksaa, että — no, eihän ne tähän mahdu, ihmeitten luetteloa kun aina voisi jatkaa.

Jaa, tämä kuva tässä. Sen teksti kuuluu: "Kädestäkatsojan luona. Ennustaja: Teidät tapetaan, paloitellaan ja suolataan... — Asiakas: anteeksi, te katsotte hansikoitua kättäni, hansikkaani ovat siannahkaa..." — Nyt leikimme Jooseffia ja selitämme tämän uudenvuoden "tinan". Se tarkoittaa sitä, että ennustaessamme kulumaan lähteneen vuoden tapahtumia meidän tulee pysytellä tosiasiain pohjalla, ennustaa "paljastaa pinnasta", ei sivuasiain ja muiden tosioleja häiritsevien seikan teitien peittäimestä. Selkenevää uutta vuotta.

Toivoo

P a n u.

PS. Ei kait kukaan sattumalta tiedä, onko jossain tiskin alla siannahkakäsineitä? Pst...